

Neplatnost právního úkonu

Současná judikatura Nejvyššího soudu České republiky, dovozující, že, ani v případě, kdy k právnímu úkonu uvedenému v ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. nebyl dán předchozí souhlas valné hromady, nemusí být tento úkon vždy neplatný, je výjimkou z obecného pravidla, kterou je třeba uplatňovat restriktivně.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 ICdo 23/2013, ze dne 26.9.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce B. K., zastoupeného Mgr. R.V., advokátem, se sídlem v K., proti žalovanému Mgr. Ing. P. K., jako insolvenčnímu správci dlužníka A. s. r. o., o určení pravosti a pořadí pohledávky, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 32 ICm 1298/2010, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka A. s. r. o., se sídlem v K., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 32 INS 1222/2010, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. listopadu 2012, č. j. 32 ICm 1298/2010, 11 VSOL 42/2012-78 (KSBR 32 INS 1222/2010), tak, že rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. listopadu 2012, č. j. 32 ICm 1298/2010, 11 VSOL 42/2012-78 (KSBR 32 INS 1222/2010), se zrušuje a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobou ze dne 27. září 2010, doplněnou podáním ze dne 3. ledna 2012, se žalobce (B. K.) domáhal proti žalovanému (insolvenčnímu správci dlužníka A. s. r. o.) určení, že má vůči dlužníku pohledávku ve výši 5.582.228,- Kč s právem na uspokojení ze zajištění do výše 5.506.792,- Kč.

Rozsudkem ze dne 22. února 2012, č. j. 32 ICm 1298/2010-48 (KSBR 32 INS 1222/2010), Krajský soud v Brně „žalobu zamítl“ (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

Soud při posuzování důvodnosti žaloby vyšel zejména z toho, že:

- 1/ Žalobce přihlásil do insolvenčního řízení za dlužníkem pohledávku ze smlouvy o půjčce ze dne 1. června 2009 ve výši 5.582.228,- Kč s právem na uspokojení ze zajištění pro 5.582.228,- Kč (správně 5.506.792,- Kč). K okolnostem vzniku pohledávky žalobce (v doplnění přihlášky ze dne 11. srpna 2010) uvedl, že půjčka, kterou poskytl V. W. (dále jen „V. W.“) ze smlouvy o půjčce ze dne 1. června 2009 ve výši 5.506.792,- Kč, byla zajištěna směnečným rukojemstvím dlužníka a zástavním právem k blíže specifikovaným nemovitostem ve vlastnictví dlužníka (dále jen „nemovitosti“).
- 2/ Dne 1. června 2009 uzavřeli žalobce s V. W. smlouvu o půjčce, podle níž jí postupně ve splátkách před podpisem smlouvy přenechal částku 5.506.792,- Kč. V. W. se zavázala vrátit poskytnutou půjčku postupně, nejpozději do 30. září 2012. K zajištění závazku se V. W. dále zavázala zřídit zástavní právo k nemovitostem ve vlastnictví dlužníka a vystavit směnku vlastní avalovanou dlužníkem.
- 3/ Dne 1. června 2009 uzavřel žalobce jako zástavní věřitel a dlužník (jehož jménem jednala jednatelka V. W.) jako zástavní dlužník zástavní smlouvu k zajištění pohledávky žalobce vůči V. W. podle smlouvy o půjčce ze dne 1. června 2009. Zástavní právo podle této smlouvy bylo vloženo do katastru nemovitostí.
- 4/ V. W. byla jednatelkou dlužníka od 13. května 2005 do 15. března 2010; společnicí dlužníka je od 13. května 2005 s obchodním podílem ve výši 209/210. Druhou společnicí dlužníka je od 23. října 2007 J. W. (dále jen „J. W.“) s obchodním podílem ve výši 1/210.
- 5/ Valná hromada dlužníka nikdy nerozhodovala o jakémkoliv zajištění půjček či úvěru nebo

směnečných závazků jiných osob.

6/ Při přezkumném jednání dne 1. září 2009 pohledávku žalobce ve výši 5.582.228,- Kč popřel jak insolvenční správce (žalovaný), tak opatrovnice dlužníka co do pravosti, „včetně“ práva na uspokojení ze zajištění ve výši 5.506.792,- Kč pro „rozpor s ust. § 196a obchodního zákoníku“.

7/ Žalobce podal žalobu včas (ve stanovené lhůtě od přezkumného jednání).

Na tomto základě pak soud - cituje ustanovení § 166, 197 odst. 2 a § 198 odst. 1 a 2 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a ustanovení § 657 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), a § 196a zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) - uzavřel, že žalobce na základě smlouvy o půjčce ze dne 1. června 2009 nepředal (nepřevodl) V. W. žádné peníze, tato smlouva je tak pouze nepojmenovanou smlouvou, kterou účastníci deklarovali, že v minulosti došlo k půjčení určitých částek. Mezi žalobcem a V. W. nevznikl právní vztah ze smlouvy o půjčce, proto nemohlo platně vzniknout směnečné rukojemství k zajištění takového právního vztahu a rovněž ani zástavní právo.

Dále soud dovodil, že dlužníku nemohl vzniknout závazek též proto, že chyběl předchozí souhlas valné hromady dlužníka. K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. ledna 2009, sp. zn. 29 Cdo 1780/2008 (jde o rozhodnutí uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 8, ročník 2009, pod číslem 118, které je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu označená níže - veřejnosti dostupné též na webových stránkách Nejvyššího soudu), soud uvedl, že závěry v něm formulované na danou situaci nedopadají. Smlouvu o půjčce totiž v této věci uzavřela s žalobcem jako s věřitelem pouze V. W. jako dlužnice - fyzická osoba a smlouvu o zřízení zástavního práva podepsala za dlužníka pouze V. W. jako jednatelka a jedna ze společnic dlužníka. I přes skutečnost, že V. W. měla ve společnosti dlužníka většinový podíl, nelze dovodit, že smlouva není neplatná, neboť druhá společnice dlužníka J. W. žádnou ze smluv nepodepsala.

K odvolání žalobce Vrchní soud v Olomouci v záhlaví označeným rozsudkem změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že určil, že žalobce má „právo na uspokojení své pohledávky vůči V. W. ze smlouvy o půjčce ze dne 1. června 2009 ve výši 5.582.228,- Kč pouze z majetku dlužníka poskytnutého k zajištění dle smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitostem ze dne 1. června 2009“, a to z výtěžku zpeněžení nemovitosti do výše 5.506.792,- Kč.

Odvolací soud - poté, co se přihlásil jako ke správným ke skutkovým závěrům soudu prvního stupně - korigoval závěr soudu prvního stupně o povaze smlouvy uzavřené dne 1. června 2009 mezi V. W. a dlužníkem. Dovodil, že jde o smlouvu o půjčce dle ustanovení 657 obč. zák., čemuž nebrání skutečnost, že žalobce (jako věřitel) poskytl V. W. (jako dlužnici) finanční prostředky postupně ve splátkách ještě před uzavřením smlouvy. Protože žalovaný netvrdil „skutečnosti svědčící o nepředání půjčky dlužnici V. W., a ani o jejím splacení“, odvolací soud uzavřel, že pohledávka ze smlouvy o půjčce, která je zajištěna zástavním právem, platně vznikla a mohlo vzniknout i zástavní právo; potud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. ledna 2010, sp. zn. 21 Cdo 390/2008.

Odvolací soud dále dospěl k závěru, že absence předchozího souhlasu valné hromady dlužníka, požadovaného ustanovením § 196a odst. 1 obč. zák., nezpůsobila neplatnost smlouvy o zřízení zástavního práva. Vyšel přitom z úvahy, že pro přijetí rozhodnutí valné hromady o souhlasu k uzavření smlouvy o zřízení zástavního práva bylo potřeba nejméně 2.101 hlasů společníků (celkový počet hlasů činil 4.200), přičemž společnice V. W., která smlouvu za dlužníka uzavírala (a tudíž lze předpokládat, že s ní též souhlasila), disponovala 4.180 hlasy, zatímco další společnice J. W. pouze 20 hlasy, takže i kdyby na valné hromadě nehlasovala pro udělení souhlasu s uzavřením smlouvy o zřízení zástavního práva, kladné rozhodnutí valné hromady (přijaté 4.180 hlasy společnice V. W.) by tím stejně neovlivnila. V této souvislosti poukázal na závěry formulované Nejvyšším soudem při výkladu ustanovení § 196a obč. zák. „v podobné situaci“ v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1780/2008, jakož i na to, že rozsudkem velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia

Nejvyššího soudu ze dne 8. února 2012, sp. zn. 31 Cdo 3986/2009 (jde o rozhodnutí uveřejněné pod číslem 67/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále jen „R 67/2012“), „došlo k rozvolnění výkladu ustanovení § 196a obch. zák. s důrazem na účel tohoto ustanovení“.

Cituje ustanovení § 165 a § 166 insolvenčního zákona, odvolací soud uzavřel, že žalobce je v postavení zajištěného věřitele, vůči kterému je dlužník ve vztahu pouze zástavního dlužníka a nikoliv dlužníka osobního, a proto se žalobce může uspokojit pouze z majetku poskytnutého k zajištění, tedy z výtěžku zpeněžení nemovitostí, které jsou předmětem smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitostem ze dne 1. června 2009.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jež má za přípustné dle § 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř., uplatňuje dovolací důvod uvedený v ustanovení § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., tj. namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dovolatel předně usuzuje, že s ohledem na to, že odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně považoval smlouvu o půjčce za platnou, jde o rozhodnutí, které „závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena“.

Podstatou dovolací argumentace je však především otázka výkladu ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. Dovolatel má za to, že odvolací soud označené ustanovení aplikoval v rozporu s dosavadní judikaturou Nejvyššího soudu. Zdůrazňuje, že pro zajištění pohledávky ze smlouvy o půjčce bylo nezbytné, aby byl dán předchozí souhlas valné hromady dlužníka, a to bez ohledu na to, zda V. W. má ve společnosti dlužníka „51 % nebo 99 %“. Zákon výslovně stanoví výjimku pouze pro zajištění závazků ovládané osoby ovládající osobou (což na daný případ nedopadá), nikoli naopak. Další výjimku je podle dovolatele možno dovodit z judikatury, avšak odvolacím soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1780/2008 pro tento případ nelze použít, neboť ve věci řešené Nejvyšším soudem posuzovanou smlouvu podepsali všichni společníci společnosti, ať už jako její účastníci, nebo v postavení statutárního orgánu. V dané věci naproti tomu smlouvu podepsal jen jeden (byť většinový) společník.

Podle dovolatele nelze neudělení souhlasu valnou hromadou podle ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. v situaci, kdy smlouvu za společnost nepodepsali všichni společníci, nahradit úvahou, jak by patrně mohla valná hromada rozhodnout, kdyby byla svolána. Nelze presumovat, jak by „dopadlo“ rozhodnutí valné hromady, a proto ji nesvolávat. Při takovémto výkladu by obdobně (bez potřeby svolávání valné hromady) mohlo být řešeno i schvalování odměňování statutárních orgánů, účetní závěrky, převody obchodních podílů, jmenování či odvolání jednatele apod. většinovým společníkem, který je současně jednatelem společnosti. V takovém případě by však bylo vhodnější, aby byl zákon koncipován na principu, že valná hromada se koná pouze v případech, kdy je možno hlasy ostatních společníků nějak ovlivnit její rozhodování. V případě, kdy má společnost většinového společníka, který má tolik hlasů, že hlasy ostatních společníků již nemají na rozhodování valné hromady vliv, by nebylo nutné svolávat valné hromady. Takto ovšem podle dovolatele zákon koncipován není.

R 67/2012 (na které odvolací soud též odkazuje) podle dovolatele na tento případ „nedopadá zcela“, neboť řeší důsledky porušení povinnosti dle § 196a odst. 3 obch. zák. stanovit hodnotu převáděného majetku na základě posudku znalce jmenovaného soudem.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí vydaná v incidenčním sporu jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o

přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. a je i důvodné, neboť odvolací soud vyložil ustanovení § 196a odst. 1 o. s. ř. v rozporu s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Nejvyšší soud nemá za důvodnou námitku nesprávného právního posouzení smlouvy o půjčce uzavřené dne 1. června 2009 mezi žalobcem a V. W. Napadený rozsudek je v této části v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (srov. především rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. května 2004, sp. zn. 21 Cdo 2217/2003, který byl uveřejněn v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročník 2004, pod číslem 110, a rozsudek ze dne 21. dubna 2010, sp. zn. 21 Cdo 333/2009) a dovolatel sám ani neformuluje žádnou konkrétní výhradu, jejímž prostřednictvím by zpochybňoval správnost právního posouzení dané otázky odvolacím soudem.

Pro další úvahy Nejvyššího soudu je rozhodný především výklad níže uvedených ustanovení obchodního zákoníku ve znění účinném ke dni uzavření zástavní smlouvy (1. června 2009).

Podle ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. (jež se podle ustanovení § 135 odst. 2 obch. zák. použije i na společnosti s ručením omezeným) platilo, že společnost může uzavřít smlouvu o úvěru nebo půjčce s členem představenstva, dozorčí rady, prokuristou nebo jinou osobou, která je oprávněna jménem společnosti takovou smlouvu uzavřít, nebo osobami jim blízkými, anebo smlouvu, jejímž obsahem je zajištění závazků těchto osob, nebo na ně bezplatně převést majetek společnosti jen s předchozím souhlasem valné hromady a jen za podmínek obvyklých v obchodním styku.

Podle ustanovení § 127 odst. 5 písm. c/ obch. zák. platilo, že společník nemůže vykonávat hlasovací právo, jestliže valná hromada rozhoduje o tom, zda mu nebo osobě, s níž jedná ve shodě, má být poskytnuta výhoda nebo prominuto splnění povinnosti, anebo zda má být odvolán z funkce orgánu nebo člena orgánu společnosti pro porušení povinností při výkonu funkce.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu nedostatek zákonem předepsaného předchozího souhlasu valné hromady k právnímu úkonu podle § 196a odst. 1 obch. zák. zakládá absolutní neplatnost tohoto úkonu. K tomu srov. např. již rozsudek ze dne 26. října 2004, sp. zn. 29 Odo 1137/2003, přičemž k závěrům v něm formulovaným se Nejvyšší soud přihlásil v celé řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 3. listopadu 2011, sp. zn. 29 Cdo 1564/2010.

Závěr, podle něhož se ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. vztahuje i na zástavní smlouvy, jejichž účelem je zajistit majetkem společnosti závazek osob vyjmenovaných v ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák., pak Nejvyšší soud výslovně formuloval v rozsudku ze dne 30. října 2007, sp. zn. 21 Cdo 3335/2006, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 3, ročník 2008, pod číslem 31.

S odvolacím soudem lze souhlasit potud, že současná judikatura Nejvyššího soudu dovodila, že ani v případě, kdy k právnímu úkonu uvedenému v ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. nebyl dán předchozí souhlas valné hromady, nemusí být tento úkon vždy neplatný. Jde však o výjimku z obecného pravidla, kterou je třeba uplatňovat restriktivně.

V rozsudku sp. zn. 29 Cdo 1780/2008 Nejvyšší soud vysvětlil, že v situaci, kdy osoby, které uzavřely smlouvu (šlo o smlouvu o půjčce), ať už jako její účastníci nebo v postavení statutárního orgánu, byly současně (ke dni uzavření smlouvy) jedinými společníky společnosti s ručením omezeným, absence předchozího souhlasu valné hromady společnosti nezpůsobuje neplatnost takové smlouvy. K tomuto závěru vedla Nejvyšší soud úvaha, že podpisem smlouvy všichni společníci společnosti vyjádřili se smlouvou nejpozději ke dni jejího uzavření souhlas a že za těchto okolností by bylo formalistické a v rozporu s účelem ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. dovozovat neplatnost smlouvy jen proto, že společníci neudělili souhlas ve formě usnesení valné hromady.

K uvedenému závěru se Nejvyšší soud přihlásil při posuzování platnosti zástavní smlouvy z hlediska naplnění podmínek dle § 196a odst. 1 obch. zák. v usnesení ze dne 11. ledna 2011, sp. zn. 21 Cdo 2839/2009. Šlo o situaci, kdy zástavní smlouvu za společnost (zástavního dlužníka a zástavce) uzavřela bez předchozího souhlasu její valné hromady osoba, která (v době uzavření smlouvy) byla jediným jednatelem a společníkem společnosti.

Nejvyšší soud nesdílí názor odvolacího soudu, že v projednávané věci je „situace velmi podobná“. Naopak, mezi skutkovým stavem, jak byl zjištěn v dané věci, a skutkovým stavem, z něhož Nejvyšší soud vycházel v rozsudku sp. zn. 29 Cdo 1780/2008 (a též v usnesení sp. zn. 21 Cdo 2839/2009), je podstatný rozdíl. V projednávané věci totiž neprojevily (podpisem smlouvy) souhlas s jejím uzavřením (a to nejpozději ke dni jejího uzavření) obě společnice společnosti. Již proto se závěry formulované v označených rozhodnutích, v nichž Nejvyšší soud dovodil, že v určitých případech se absence předchozího souhlasu valné hromady podle § 196a odst. 1 obch. zák. neprojevují neplatností smlouvy dle § 39 obč. zák., neuplatní. Použít nelze ani konstrukci, na níž jsou vybudována výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu. Obě rozhodnutí totiž vychází z toho, že souhlas všech společníků byl dán (podpisem dotčených smluv), nikoliv z toho, že lze odhadovat, jak by dopadlo jednání valné hromady, kdyby se uskutečnila.

Dovolatel správně vystihl, že při výkladu prosazovaném odvolacím soudem by bylo smysluplné trvat na rozhodování valné hromady společnosti pouze v případech, kdy žádný ze společníků nemá stanovenou většinu, což by v důsledku u společnosti s většinovým společníkem znamenalo „zbytečnost“ valné hromady jako nejvyššího orgánu společnosti. Takový výklad je zjevně neudržitelný, je na úkor práv menšinových společníků (§ 56a obch. zák.) a omezuje výkon jejich práv týkajících se řízení společnosti a kontroly její činnosti (§ 122 obch. zák.). Především, a to považuje Nejvyšší soud za nejpodstatnější, by tento výklad ve svém důsledku znemožnil postup dle § 131 obch. zák., tedy právo menšinového společníka domáhat se u soudu vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady. Z tohoto pohledu je pak nepodstatné, zda menšinový společník disponuje podílem ve výši 49 %, či 0,5 % hlasů.

Odvolací soud se nadto - při úvaze, jaké byly v době uzavření zástavní smlouvy podíly hlasů obou společnic a jak by zřejmě rozhodla valná hromada společnosti - nijak nevypořádal s ustanovením § 127 odst. 5 písm. c/ obch. zák., podle něhož v rozhodné době platilo, že společník nemůže vykonávat hlasovací právo, jestliže valná hromada rozhoduje o tom, zda mu nebo osobě, s níž jedná ve shodě, má být poskytnuta výhoda.

A konečně je právní posouzení dané otázky odvolacím soudem neúplné i proto, že vůbec neposuzoval splnění další podmínky pro uzavření smlouvy, jejímž předmětem je zajištění závazků osob vyjmenovaných v ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák., a sice že smlouva musí být uzavřena za podmínek obvyklých v obchodním styku (k tomu srov. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. ledna 2010, sp. zn. 29 Cdo 4822/2008).

Odkazoval-li odvolací soud na R 67/2012, pak tato argumentace je nepřipadná již proto, že označené rozhodnutí se zabývá výkladem ustanovení § 196a odst. 3 obch. zák.

Odvolací soud tedy pochybil při výkladu ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. a dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. byl proto uplatněn právem.

Je-li dovolání přípustné, přihlíží dovolací soud též k vadám řízení, jež mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly dovoláním uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Jak již bylo uvedeno výše, žalobce se podanou žalobou domáhal určení, že má vůči dlužníku pohledávku ve výši 5.582.228,- Kč s právem na uspokojení ze zajištění do výše 5.506.792,- Kč. Soud prvního stupně takto podanou žalobu zamítl (aniž by ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikoval, čeho se žalobce domáhal). K odvolání žalobce odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že určil, že žalobce má v insolvenčním řízení na majetek dlužníka právo na uspokojení své pohledávky za V. W. ve výši 5.582.228,- Kč, a to pouze z výtěžku zpeněžení označených nemovitostí dlužníka do výše 5.506.792,- Kč.

Přestože výrok napadeného rozsudku odvolacího soudu odpovídá dikci ustanovení § 165 a § 166 insolvenčního zákona, odvolací soud zjevně přehlédl, čeho se žalobce ve skutečnosti podanou žalobou (ve znění jejího doplnění ze dne 3. ledna 2012) domáhal, tedy že vedle určení práva na uspokojení pohledávky ze zajištění požadoval i určení pravosti své tvrzené pohledávky za dlužníkem. Tomu koresponduje i vylíčení rozhodujících skutečností v žalobě. Žalobce totiž v žalobě tvrdil nejen to, že má pohledávku za osobní dlužnicí V. W., která je zajištěna zástavním právem k nemovitostem dlužníka, ale současně, že v insolvenčním řízení uplatňuje svou pohledávku za dlužníkem jako směnečným avalem. Zda má žalobce tvrzenou pohledávku za dlužníkem, však odvolací soud neposuzoval.

Tím, že nerespektoval předmět řízení vymezený žalobou a rozhodl o jiném nároku, než který byl žalobcem uplatněn, zatížil odvolací soud řízení vadou, která mohla mít (a měla) za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, což je další důvod, pro který nemůže napadený rozsudek obstát.

Nejvyšší soud proto rozsudek odvolacího soudu, aniž nařizoval jednání (§ 243 odst. 1 věta první o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243b odst. 3 o. s. ř. vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Střídavá péče](#)
- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)